

i Grunden nok set den, der kan paa-
vise saadannes Tilstedeværelse i den
hele Skrift.

Men jeg vil dog gøre opmærksom paa,
at den ældgamle Befaling fra Gud,
hvorpaa al Deltagelse i det offentlige
Liv til syvende og sidst hviler, er hen-
vendt baade til Mand og Kvinde, ikke
til Manden alene. Saa skriver den
hellige Moses: „*Gud velsignede dem*
(Mand og Kvinde), og Gud sagde til
dem: Vorder frugtbare og mangfol-
dige og opfylder Jorden og gør eder
(Mand og Kvinde) den underdanig“.¹⁾

Og jeg har Lyst til at spørge som
saa: Naar nu troende Kvinder beder
Bønnen i Fadervor: „*Ske din Vilje*
her paa Jorden, som den sker i Him-
len“, og Jesu Ord til alle troende Men-
nesker, ogsaa Kvinder: „*I er Jordens*
Salt“ kommer frem for dem, var det
saa ikke rimeligt og sandsynligt, at
det Spørgsmaal meldte sig: Hvorledes
skal vi være Jordens Salt og saaledes
gøre vort til, at Guds Vilje maa ske
paa Jorden, naar al Deltagelse i det
offentlige Liv er os forment?

Og hvad skal vi svare dem?

Jeg for min Del bliver her Svar
skyldig.

Naa, helt uden Vidnesbyrd fra Bi-
belen er vi da heller ikke her. I den
gamle Pagts Historie har vi et Ek-
sempel paa en Kvinde, som beklædte
endda en meget høj og anset Stilling
i Samfundet. Det er *Debora*, „en Kvinde,
en Profetinde“. Hun dømte Israel. Hun
boede under Deboras Palmetræ mellem
Rama og *Bethel*, paa *Efraims* Bjærg,
og Israels Børn gik op til hende i
Retten²⁾.

Biskop *Martensen* anser det for
umuligt, at Kvinder er brugelige som
„Advokater og Dommere“, fordi de
mere er tilbejelige til at lade sig be-
stemme af Følelsen end af *objektive*
Grunde og deres Drøftelse“.¹⁾

Det synes ikke, som om Gud er af
samme Mening som Biskoppen, siden
han i en meget vanskelig Tid satte
en Kvinde til at være Dommer i Is-
rael.

Og tænk en Gang, det var endog
en gift Kvinde, „*Lapidoths* Hustru“. *Stakkels* *Lapidoth*! Hvorledes mon det
er gaaet ham med at faa Maden i
rette Tid og sine Sandaler og sit
Stads-Gevandt, naar hans Kone sad i
Retten og dømte? Og Børnene? De
stakkels Børn, hvis Moder var Dom-
mer! Lad os haabe, at dette Ægtepar
ingen har haft. I Bibelen nævnes der
vist ingen.

„Et Eksempel, kun ét eneste“, hører
jeg nogen udbryde. Aa, ét er i Grun-
den nok, der behøves ikke flere. Bi-
belen fortæller os, at Israels Børn i Nø-
den raabte til Herren, og Redskabet,
han brugte til at give Folket Sejr
over Fjendens Magt, var Kvinden med
profetisk Aand, — Dommeren *Debora*.

Hvem tør saa sige, at Gud rundt ud
forbyder troende Kvinders Deltagelse i
det offentlige Liv?

Og nu med Hensyn til Kvinders Del-
tagelse i det frivillige Menighedsarbejde,
— hvad skal vi sige dertil?

Først vil jeg gøre opmærksom paa,
at dette forlængst er anerkendt af den
indre Mission, som ingen dog med
Rette kan beskyldte for, at den har
for Skik at handle imod Guds Ord.

1) 1. Mos. Bog. 1, 28. 2) Dom. 4, 4—5.

1) Den sociale Ethik S. 63.